

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.164 van 24 oktober 2012
in de zaak A. 202.965/XIV-33.834**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Toon Denayer
 kantoor houdend te 3040 Neerijse
 Langestraat 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 december 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 70.241 van 21 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7996 van 25 januari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Toon Denayer, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 28 juni 2011 via de Belgische ambassade in Ethiopië een aanvraag voor een visum voor kort verblijf (type C) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verwerpt de aanvraag met een beslissing van 5 augustus 2011.

Op 12 augustus 2011 stelt de verzoeker tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 21 november 2011 niet-ontvankelijk omdat de periode waarvoor het visum werd aangevraagd verstreken is en de verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “het recht op toegang tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” op. Hij licht dit als volgt toe:

“Eerste middel — Schending van artikel 39/56, 1e lid Vreemdelingenwet en van het recht op toegang tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: verzoekende partij doet wel degelijk blijken van een actueel belang

Verzoekende partij doet op 26 juni 2011 een aanvraag voor de periode van 10 augustus tot en met 8 september 2011. Deze aanvraag wordt op 5 augustus 2011 afgewezen en op 8 augustus 2011 betekend. Op 12 augustus 2011 stelt verzoekende partij de vernietigingsprocedure in en op 8 november 2011 wordt de raadsman van verzoekende partij opgeroepen ter zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

De RvV beslist bij vonnis d.d. 23 november 2011 dat het annulatieverzoek van verzoekende partij onontvankelijk is, omdat verzoekende partij op de zitting d.d. 8 november 2011 niet meer deed blijken van een actueel belang daar de periode waarvoor het visum werd aangevraagd, verstreken was. Verzoekende partij had volgens de RvV bijgevolg nog slechts een onrechtstreeks of hypothetisch belang, in die zin dat haar belang bestond in de mogelijkheid om een toekomstige visumaanvraag ingewilligd te zien.

Verzoekende partij is het echter niet eens met deze rigide interpretatie van het begrip "actueel belang", die steun vindt noch in de voorbereidende werken van de Wet op de Raad van State van 23 december 1946, noch in de rechtspraak van zowel de Europese rechtscolleges, van het Grondwettelijk Hof, als van de Raad van State zelf.

Verzoekende partij vraagt zich af hoe men in de redenering van de RvV in godsnaam ooit de facto een actueel belang kan hebben bij een vernietigingsprocedure tegen een beslissing tot weigering van een visum voor kort verblijf. In de redenering van de RvV kan dit klaarblijkelijk enkel zo de zittingsdag van de RvV in de (zeer korte) periode van het aangevraagde visum voor kort verblijf valt (in casu zo de zitting had plaatsgevonden vóór 8 september 2011). In die redenering hangt het hebben van een actueel belang volledig af van de interne organisatie van de RvV. Daarenboven komt het onverkort eisen dat een vernietiging de verzoeker ipso facto een daadwerkelijk voordeel moet bijbrengen, neer op de situatie dat de beslissing tot weigering van een visum voor kort verblijf de facto gewoonweg niet voor vernietiging in aanmerking kan komen. Uit niets blijkt evenwel dat de wetgever een dergelijke beslissing uit het annulatiecontentieux heeft willen uitsluiten, wel integendeel (RvS, Bodet en Bodet, nr. 137.946, 2 december 2004. In dezelfde zin: RvS, Van Deuren en Van Deuren, nr. 156.434, 16 maart 2006). De enge opvatting over de

finaliteit van het annulatieberoep komt niet overeen met de bedoeling die de wetgever van 23 december 1946 als ontvankelijkheidsvereiste voorstond. Immers, toen de wetgever indertijd stelde dat de verzoekende partij moet doen blijken van een benadeling of een belang, heeft hij in wezen beoogd de actio popularis uit te sluiten (zie bijvoorbeeld Parl. St. Kamer 1937-38, nr. 110, 11), dit is de vordering waarvan de ontvankelijkheid het mogelijk zou hebben gemaakt dat wie dan ook wat dan ook met een annulatieverzoek zou kunnen bestrijden. Eens die wezenlijke bedoeling veilig gesteld, heeft de wetgever echter gewild dat de Raad van State het begrip belang als ontvankelijkheidsvereiste met de grootste soepelheid zou hanteren (zie onder meer Parl. Hand. Kamer 1945-46, 134 en 142; zie eveneens S. LUST, "Tussen objectief en subjectief beroep: belang en hoedanigheid in de procedure voor de Raad van State", *Goed procesrecht — goed procederen*, XXIXste Postuniversitaire cyclus Wille Delva, Kluwer, Mechelen, 2004, 632-699). Hieruit dient te worden besloten dat het belang bij de vordering tot nietigverklaring van een beslissing tot weigering van een visum voor kort verblijf met de nodige soepelheid moet worden beoordeeld, temeer daar een te strikte invulling van het begrip "actueel belang" neerkomt op de onmogelijkheid om voornoemde beslissingen aan te vechten. Daarenboven heeft de enge opvatting over de finaliteit van het annulatieberoep als pervers gevolg dat bepaalde overheden (in casu de Dienst Vreemdelingenzaken) bewust onwettige handelingen stellen of handhaven, wetende dat zij dit toch "straffeloos" kunnen doen.

Verzoekende partij wijst in deze context op het feit dat de soepele interpretatie van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het belang afdoende aanknopingspunten vindt in de rechtspraak van zowel de Europese rechtscolleges, van het Grondwettelijk Hof, als van de Raad van State zelf.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan de verzoeker een belang behouden bij een vordering tot nietigverklaring (van een handeling van een gemeenschapsinstelling) om te voorkomen dat de onrechtmatigheid die aan die handeling zou kleven zich in de toekomst weer voordoet (Zie inzake het vereiste van het belang in het kader van het beroep tot nietigverklaring bij het Hof van Justitie: K. LENAERTS en D. ARTS, *Europees procesrecht*, Antwerpen, Maklu, 2003, nrs. 303-308). Dit procesbelang vloeit voort uit artikel 266, 1 e lid VWEU op grond waarvan de instellingen wier handeling nietig verklaard is, gehouden zijn de maatregelen te nemen welke nodig zijn voor de uitvoering van het arrest van het Hof. Dit procesbelang kan echter alleen bestaan indien de gestelde onwettigheid zich in de toekomst kan herhalen, onafhankelijk van de omstandigheden van de zaak die aanleiding hebben gegeven tot het ingestelde beroep (Hof van Justitie, 26 april 1988, Apesco/Commissie, 207/86, Jurispr. Iz. 2151; Hof van Justitie 7 juni 2007, Wunenburger/Commissie, C-362/05 P; Gerecht 18 maart 2009, T-299/05, Shanghai Excell M&E Enterprise Co. Ltd. en Shanghai Adepteck Precision Co. Ltd./Raad van de Europese Unie).

Het risico dat de gestelde onwettigheid zich in de toekomst kan herhalen is in casu eveneens duidelijk aanwezig. Precies daarin bestaat het actuele belang van verzoekende partij. Precies dat was wat verzoekende partij van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen trachtte te bekomen: een terechtwijzing van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij zich in de toekomst dient te houden aan de duidelijke in de wet omschreven voorwaarden en dat zij het uitvinden van extra onwettige voorwaarden achterwege dient te laten.

Dat de verzoeker een belang behoudt bij een vordering tot nietigverklaring van een bestreden handeling, om te voorkomen dat de onrechtmatigheid die aan

de handeling zou kleven zich in de toekomst weer voordoet, is ook terug te vinden in enkele arresten van de Raad van State zelf. Zo oordeelde de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van het College van burgemeester en schepenen, die verzoekers belette hun draaimolen te exploiteren op de septemberkermis, dat, om verzoekers niet het rechtens vereiste actueel belang te ontzeggen, ook moest worden bedacht dat de afwijzing van hun aanvraag voor een standplaats op de septemberkermis voor herhaling vatbaar was en een vernietiging er toe kon bijdragen, weze het onrechtstreeks, dat die herhaling werd vermeden (RvS, Bodet en Bodet, nr. 137.946, 2 december 2004; zie eveneens RvS, Mahy, nr. 38.482, 14 januari 1992).

Als voorbeeld kan eveneens verwezen worden naar een arrest betreffende de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het Agentschap voor Natuur en Bos, waarbij het beroep wordt afgewezen dat de verzoeker heeft ingediend tegen de weigering van de arrondissementscommissaris om hem een jachtverlof te verlenen voor het jachtseizoen 2008-2009. Op het ogenblik van de uitspraak kan een schorsing van de bestreden beslissing er niet meer toe leiden dat de verzoeker alsnog een jachtverlof voor het jachtseizoen 2008-2009 zou verkrijgen, waarvan hij nuttig gebruik kan maken. Dit sluit, aldus de Raad van State, echter niet uit dat de bestreden beslissing de verzoeker ook na het jachtseizoen 2008-2009 nadeel kan berokkenen. De bestreden beslissing was immers gesteund op feiten uit het verleden die ook reeds aan de basis lagen van de weigering van een jachtverlof aan de verzoeker voor het jachtseizoen 2007-2008. Met het jachtseizoen 2009-2010 in het verschiet, lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat die feiten door de arrondissementscommissaris, of na beroep door de gouverneur, desgevallend het Agentschap voor Natuur en Bos, wederom in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekers van een jachtverlof voor het nieuwe jachtseizoen 2009-2010. De Raad oordeelde bijgevolg dat verzoeker er belang bij had, met het oog op de behandeling van zijn aanvraag van een jachtverlof voor het nieuwe jachtseizoen 2009-2010, vastgesteld te zien dat de redenen waarop de bestreden weigering werd gesteund, niet deugdelijk zijn (RvS, Dewicke, nr. 194.945, 30 juni 2009).

In diezelfde zin heeft verzoekende partij er in casu belang bij door de RvV vastgesteld te zien dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DvZ) zich niet houdt aan de grenzen van het wettelijke kader dat haar wordt opgelegd door artikel 3 bis Vreemdelingenwet. Verzoekende partij is akkoord met de stelling dat de DvZ een ruime appreciatiemarge bezit, maar enkel binnen de grenzen van dit kader. Door zelf voorwaarden uit te vinden die geen wettelijke basis bezitten, kleurt de DvZ buiten de wettelijke lijntjes, hetgeen neerkomt op een systeem van autoritaire willekeur: vandaag voor deze aanvraag kort verblijf zijn het die voorwaarden, welke zullen het morgen zijn ten aanzien van een nieuwe aanvraag kort verblijf?

Daarenboven blijkt uit stuk 5 duidelijk dat dezelfde feiten wederom in aanmerking genomen zullen worden bij de beoordeling van de eventuele volgende visa-aanvraag van verzoekende partij. In dit stuk stelt de federale ombudsman immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk gesteld heeft dat, indien verzoekende partij opnieuw een aanvraag zou indienen, hij opnieuw informatie dient te verschaffen over de band die hij heeft met de persoon in België die de verbintenis tot tenlasteneming in de zin van artikel 3 bis Vreemdelingenwet heeft ondertekend als garant. Het is met andere woorden duidelijk dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken ook na het verstrijken van de periode van kort verblijf waarvoor een visum was aangevraagd, nadeel kan berokkenen aan verzoekende partij.

In een arrest van 30 september 2010 moest het Grondwettelijk Hof zich andermaal (zie eveneens het arrest nr. 177/99 van 10 november 1999 en het arrest nr. 13/2004 van 21 januari 2004) uitspreken over de interpretatie van het belang door de Raad van State. Enerzijds herhaalde het Grondwettelijk Hof dat de wetgever in 1946 geoordeeld heeft dat het aan de Raad van State is om de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het belang concreet in te vullen. Met verwijzing naar enkele arresten van het EHRM (waaronder het bekende arrest tegen België, EHRM, vzw L'Erablière t. België, nr. 49230/07, 24 februari 2009; zie eveneens EHRM, Bulena t. Tsjechische Republiek, 20 april 2004; EHRM, Nunes Guerreiro t. Luxemburg, 5 november 2009; EHRM, Sergey Smirnov, 22 december 2009) stelt het Grondwettelijk Hof anderzijds evenwel uitdrukkelijk dat de Raad van State er ook over dient te waken dat het belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

De bedoelde rechtspraak van het EHRM houdt in dat het recht op toegang tot de rechter niet absoluut is, in die zin dat het kan worden beperkt in de vorm van het opleggen van bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarden. Dergelijke beperkingen mogen echter nooit de kern zelf van het recht op toegang aantasten. Overeenkomstig deze rechtspraak mag een te strikte toepassing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het belang er niet toe leiden dat het recht van toegang tot de RvV wordt beperkt op een wijze die niet in evenredigheid staat met het doel dat met het betrokken ontvankelijkheidsvereiste wordt nagestreefd, zijnde de rechtszekerheid en de behoorlijke rechtsbedeling.

Waar het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 30 september 2010 uitdrukkelijk verwijst naar voormelde rechtspraak van het EHRM, kan dit dus wellicht als een waarschuwing aan de Raad van State worden gelezen (WIRTGEN, A., Het behoud/verlies van het belang bij het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State, in X. Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht, 2011, p. 120, nr. 49).

Besluitend kan worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/56, 1e lid Vreemdelingenwet en het recht op toegang tot de RvV heeft geschonden, doordat de Raad de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het belang te streng heeft geïnterpreteerd en verzoekende partij op die wijze de toegang tot het administratief rechtscollege (in casu de RvV) onterecht heeft ontnomen.

De RvV had integendeel moeten nagaan of de gemachtigde van de minister (in casu de DvZ) niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing was gekomen (RvS, 29 juni 2010, nr. 205.942). Hoewel de RvV zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur (in casu de DvZ), diende zij wel de juistheid van de feiten en het al dan niet redelijk karakter van de appreciatie van de feiten te beoordelen. Door de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 23 november 2011 heeft de RvV echter nagelaten te antwoorden op de door verzoekende partij aangevoerde schendingen.”.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord het volgende:

“2.1. Betreffende het eerste middel van verzoeker

Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op de schending van artikel 39/56, 1e lid van de Vreemdelingenwet en van het recht op toegang tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker meent dat hij wel degelijk doet blijken van een actueel belang.

Artikel 39/56, 1e lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. De Minister of diens gemachtigde kan een beroep instellen tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hij strijdig acht met de wet of met de Koninklijke besluiten die ermee in verband staan. De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van de stagiairs, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, door de onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen."

Luidens de memorie van toelichting dient "het belang" geïnterpreteerd te worden in de zin van artikel 19 van de gecoördineerde wetten van de Raad van State (Memorie van toelichting bij wetsontwerp 2479/001, p. 118). Derhalve dient verwezen te worden naar de interpretatie die de Raad van State geeft aan dit begrip, zelfs buiten het vreemdelingencontentieux.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het belang waarvan de verzoekende partij blijk dient te geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij moet aantonen dat zij op dat ogenblik nog een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 13 januari 2004, nr. 127.068).

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker een visum kort verblijf (type C) had aangevraagd voor de periode van 10.08.2011 tot 08.09.2011. Op het ogenblik dat verzoekers beroep tot nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd behandeld, was deze periode echter reeds geruime tijd verstreken.

Gevraagd naar het bestaan van het actueel belang, stelde verzoeker uitdrukkelijk dat "het actueel belang bestond in de mogelijkheid om een toekomstige visumaanvraag ingewilligd te zien".

De verwerende partij merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest dd. 21.11.2011 geheel terecht oordeelde dat verzoeker aldus slechts blijk gaf van een onrechtstreeks en zelfs hypothetisch belang, dat geenszins volstond om het ingediende beroep tot nietigverklaring te verantwoorden. Een vernietiging zou immers geenszins tot gevolg hebben dat verzoeker tot het Rijk zou worden toegelaten, gelet op het feit dat de periode waarvoor hij een visum had aangevraagd reeds lang verstreken was.

Verzoeker kon bijgevolg enkel een onrechtstreeks belang laten gelden, in zoverre een vernietiging van de beslissing dd. 04.08.2011 tot gevolg zou hebben dat een toekomstige visumaanvraag wél zou worden ingewilligd. Dergelijke redenering is evenwel uiterst hypothetisch en kan geen grond vormen tot nietigverklaring. Geenszins kan er sprake zijn van een tastbaar voordeel dat uit de vernietiging van de bestreden beslissing kan worden gehaald.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de "rigide interpretatie van het begrip actueel belang" en stelt daarbij dat deze interpretatie geen steun zou vinden in de voorbereidende werken van de Wet op de Raad van State dd. 23.12.1946, noch in de rechtspraak van zowel de Europese rechtscolleges, het Grondwettelijk Hof of de Raad van State.

Verzoeker werpt op dat het begrip "belang" met de nodige soepelheid dient te worden ingevuld en verwijst daarbij naar voorbereidende werken uit de jaren 1937-38 en 1945-46.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet dienstig zijn. Het "belang" wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan

de Raad van State de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven (Parl. St., Kamer, 1936-1937, nr. 211, p. 34, en nr. 299, p. 18).

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat het loutere feit dat men gelijk zou kunnen krijgen, de vernietiging van administratieve rechtshandelingen niet wettigt, gelet op het feit dat een louter onrechtstreeks belang (zoals de toekenning van een schadevergoeding, een potentiële invloed op een toekomstige beslissing) niet volstaat.

"In de memorie van antwoord werpen de verwerende partijen op dat het beroep als niet-ontvankelijk moet worden afgewezen wegens het ontbreken van het vereiste actueel belang in hoofde van de verzoeker. Met de bestreden beslissing wordt namelijk een vergunning klasse C ingetrokken die geldig was tot 4 september 2007. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de ingetrokken vergunning, brengt mee dat de verzoeker geen actueel belang meer heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. In zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie wijst de verzoeker erop dat hij nog steeds een "erg groot belang" heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing met het oog op een na een annulatiearrest in te leiden procedure om schadevergoeding te verkrijgen voor de geleden winstderving.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kunnen de beroepen tot nietigverklaring voor de Raad van State worden gebracht door elke partij welke doet blijken van een benadeling of van een belang. De verzoekende partij moet doen blijken van het rechtens vereiste, rechtstreeks, persoonlijk, zeker en actueel belang bij de gevraagde vernietiging.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert. Dit voordeel moet in principe meer zijn dan de genoegdoening verbonden met het horen onwettig verklaren van de bestreden beslissing.

De finaliteit van het vernietigingscontentieux bestaat erin onwettige rechtshandelingen met terugwerkende kracht uit de rechtsorde te bannen. Het ingeroepen belang dient in relatie tot die finaliteit te staan. Te dezen voert de verzoeker geen actueel belang aan dat gericht is op het verkrijgen van een uitvoerbare vergunning voor de exploitatie van een kansspelinrichting.

Het belang dat er louter in bestaat een individuele administratieve rechtshandeling bij arrest onwettig te horen verklaren, om vervolgens op grond van deze, met gezag van gewijsde beklede uitspraak, een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter beter te kunnen ondersteunen, is geen belang dat verbonden is aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden akte uit de rechtsorde, maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren. Een dusdanig belang is een onrechtstreeks belang. Een louter onrechtstreeks belang volstaat niet om een ontvankelijk beroep tot nietigverklaring in te stellen of om een ingesteld beroep ontvankelijk te houden. Overigens kan ook de gewone rechter die gevat is om uitspraak te doen over de vordering tot schadevergoeding de fout van de overheid vaststellen. Het louter gelijk krijgen op zich wettigt niet de gevraagde vernietiging.

De exceptie is gegrond. Er dient te worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het beroep." (R.v.St. nr. 208.668 van 04.11.2010)

Gelet op bovenstaande rechtspraak van de Raad van State kan worden besloten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoeker slechts een onrechtstreeks en zelfs hypothetisch belang liet gelden, door te verwijzen naar het feit dat een vernietiging van de visumweigering dd. 04.08.2011 in de toekomst mogelijks positieve beslissingen zou kunnen teweeg brengen.

" (...) dat derhalve een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geen nut kan opleveren; dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vordering; dat de vordering niet-ontvankelijk is" (R.v.V. nr. 145.080 van 26.05.2005)

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat een duidelijk risico aanwezig is dat de in de beslissing dd. 04.08.2011 gestelde onwettigheid zich in de toekomst kan herhalen. Verzoeker bevestigt slechts het uiterst hypothetische karakter van de potentiële toekomstige gevolgen van een eventuele vernietiging.

Dienaangaande laat de verwerende partij bovendien gelden dat het aan verzoeker toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van een visumaanvraag. Vermits verzoeker weet dat een beroep tot nietigverklaring mogelijks slechts na 3 maanden kan behandeld worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, mag redelijkerwijs van verzoeker verwacht worden dat hij niet wacht tot ongeveer 1,5 maand voor zijn geplande reis om een aanvraag in te dienen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de voorbereidingen voor een bezoek aan België reeds enkele maanden op voorhand zouden worden opgestart.

Krachtens artikel 9 van de Visumcode kan een visumaanvraag reeds 3 maanden voor het voorgenomen bezoek ingediend worden. Verzoeker heeft het derhalve aan zijn eigen houding te wijten dat het beroep tot nietigverklaring tegen de weigering van zijn visumaanvraag niet tijdig kon worden behandeld.

Verzoeker werpt nog op dat de vermeende "enge opvatting" als pervers gevolg heeft dat overheden bewust onwettige handelingen kunnen stellen of handhaven, wetende dat zij dit toch straffeloos zouden kunnen doen. Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat verzoekers beschouwingen geheel voor zijn eigen rekening zijn. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onderzoekt alle visumaanvragen op grondige en zorgvuldige wijze en neemt geenszins op lichtzinnige wijze 'onwettige' beslissingen. De vage en ongestaafde kritiek van verzoeker is niet dienstig om de vernietiging van het bestreden arrest te bekomen.

In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, de Raad van State en het Grondwettelijk Hof, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet aannemelijk maakt zich in een gelijkaardige situatie te bevinden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de belangvereiste overdreven restrictief zou hebben ingevuld in het arrest dd. 21.11.2011. Evenmin kan verzoeker dienstig voorhouden dat de toegang tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem zou worden ontzegd.

Er dient te worden beklemtoond dat verzoeker, gevraagd naar het bestaan van een actueel belang, zelf te kennen gaf dat het enige belang bestond in de mogelijkheid een toekomstige visumaanvraag ingewilligd te zien worden. Uit het bestreden arrest blijkt duidelijk dat dergelijke motivering niet kon volstaan, ter staving van een actueel belang. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat in geen enkel geval een actueel belang zou kunnen weerhouden worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien een visumaanvraag kort verblijf (type C) wordt geweigerd, staat wel degelijk een beroep tot nietigverklaring open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker kan dit niet ernstig betwisten. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

7. Artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang”.

De verzoeker stelt terecht dat het belang niet teloorgaat door het enkele feit dat de termijn waarvoor een visum kort verblijf oorspronkelijk werd aangevraagd reeds is verstreken. Alleen al door de proceduretermijnen is de behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veelal langer dan de termijn waarop een beslissing met een in de tijd beperkte uitwerking betrekking heeft. Uit niets blijkt dat de wetgever beroepen tegen dergelijke beslissingen uit de in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft willen sluiten. Het belang voor een verzoeker kan liggen in het risico dat hij loopt om in de toekomst met eenzelfde onwettig geachte beslissing te worden geconfronteerd en met de mogelijkheid om een carrousel van onwettige beslissingen te kunnen doorbreken. Zo niet, dan dreigt de verzoeker telkens met een onwettige beslissing te worden geconfronteerd die hij niet kan aanvechten waardoor zijn recht op daadwerkelijke rechtshulp in het gedrang komt.

De annulatierechter dient bij het onderzoek van het belang de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken, hetgeen buiten de bevoegdheid van de Raad van State als administratieve cassatierechter valt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag daarbij echter geen te enge interpretatie aan het begrip “belang” geven die ertoe zou leiden dat geen actueel belang wordt aanvaard wanneer de termijn waarvoor het visum was aangevraagd is verstreken, zoals hij te dezen nochtans doet. Op die wijze schendt hij immers de inhoud van het begrip belang als primaire ontvankelijkheidsvereiste, hetgeen door de verzoeker duidelijk in het huidige middel is opgeworpen en hetgeen bovendien de openbare orde raakt. De vermelding in het bestreden arrest dat de verzoeker bij een toekomstige weigering van een visumaanvraag alsnog beroep kan indienen, doet niets af aan de duur van

de beroepsprocedure die dit juist onmogelijk maakt indien de visie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het actuele karakter van het belang zou worden gevolgd. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 70.241 van 21 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen